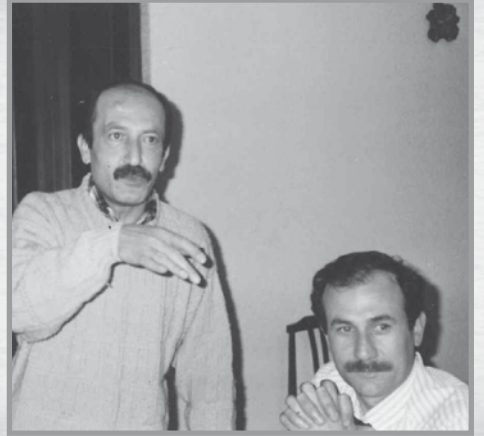
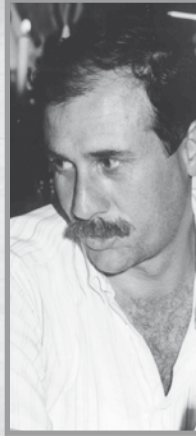

Şerafettin Yılmaz'ı

(adanalı şeref) kaybettik.....

Ne kadar da kolay söyleniyor “kaybettik” diye... Oysa nasıl da boğazıma düğümliyor bu sevimsiz sözcük... Daha dün değil miydi Şeref abimle, Oda lokasında ya da ayaküstü Tekel biralarımızı yudumlararken hayata dair hasbıhal edip, o güzel Adana şivesiyle konuşmalarını keyifle dinleyip, kahkalarla güldüğümüz...

Selahattin Koçak, Mehmet Biten, Hüseyin Ersoy'la aynı masada otururken selam verip masalarına oturduğum dün değil miydi?... Sakarya'dan sevgili Aydın Çelebi ile geçerken ayaküstü bize seslendiği geçen hafta değil miydi?... Ne çabuk kaybettik diyoruz... Ne çabuk bir varmış bir yokmuş diyoruz... Ne kadar zor kabullenmek... Nasıl da sızıyor içim, nasıl da bir şeyler düğümliyor boğazımda... Can Yücel usta ne kadarda güzel söylemiş: “Bana bir varmış de... Bir yokmuş deme! içim acıyor” diye... İşte öyle içim acıyor kaybettik derken... Bulamıyacağımızı bile bile kaybettik demek. En acısı da sanırım bu... Bir daha göremeyecek olmamız. Ama onun anılarını yine anlatacağız, anılarını anlatırken saygıyla sevgiyle anacağız onu. O hep bizim aramızda yaşayacak...

Şerafettin Yılmaz, MTA ve Jeoloji Mühendisleri Odası'nda çok renkli bir insan olarak biliniyordu. Kendine has üslubu, konuşması, sıcak, içten yaklaşımları ile herkesin sevgisini sempatisini kazanmış bir meslektaşımızdı. MTA'dan emekli olduktan sonra geçici olarak o çok sevdiği Adana'sına, çok sevdiği çocuklarının üniversite eğitimi için yerleşti. MTA'da uzun yıllar Endüstriyel Hammaddeler Servisi'nde çalıştı. Ülkemizin değişik bölgelerinde arazi çalışmaları yaptı. Onunla birlikte çalışan dostlarımız, çalışmaların ne kadar neşeli, ne kadar coşkulu olduğunu bilirler. Bir dönem JMO'da da birlikte çalıştık. Lokalin idari işlerinde görev aldı. Özellikle Kurultay kokteylerinde meslektaşlarımızın memnun olması için çok titiz davranırdı.

Şerafettin Yılmaz'ı Adana'da geçirdiği bir beyin kanaması sonucu kaybettik. Onu saygıyla anıyoruz. Ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyorum. Anıları bizimle birlikte yaşayacak ve onu çok özleyeceğiz... Işıklar içinde uyusun..

*İsmet Cengiz
Jeo. Yük. Müh.*

Şerafettin Yılmaz (adanalı Şeref)

Biz meslektaşlar sık sık rapor yazdığımız için yazmanın zor olmadığını sanırdım. Değerli Başkanımız Şeref için yazmamız istenince, sarsıldım, içim doldu. Kaybedilmiş bir dostun arkasından yazmanın ne kadar zor olduğunu ve Şeref'i gerçekten kaybettiğimizi o zaman kavrayabildim.

Biz dostları onu Eylül'de Ankara'ya bekliyorduk. Ankara'nın Eylül'ünü çok severdi, söz vermişti bize 'Eylül'de gelirim' diye. Kendisi gelemedi ama acı haberi geldi.

Ben Şeref'in adının Şerafettin olduğunu, kendisini tanıdıktan en az 10 yıl sonra tesadüfen öğrendim. Kendisine bunu söylediğimde "He, ne edek gardaş, ad önemli değil insanlık önemli" diyerek kendine özgü hoşgörü kültürünü tüm içtenliği ile bir kez daha sergilemişti.

Çok renkli bir meslektaşımız olan Sevgili Şeref, arazi sezonu sonunda Ankara'ya döndüğünde, Anadolu'da gördüğü, yaşadığı insan ilişkilerini, usta bir öykü yazarı inceliğiyle anlatırdı. Ne yazık ki Şeref'in bu yaşamış öykülerinden mahrum kalacağız. Şeref erken ayrılışı ile yalnız dostlarını ve sevenlerini üzmedi, kendisini bir kez tanıyanları da çok üzdü. Şeref ile ilgili

özel bir anımı sevenleri ile burada paylaşmak isterim;

Şeref gibi, yine genç yaşta beklenmedik bir şekilde aramızdan ayrılan sevgili Hüseyin Ergül'ün ayakkabı numarası büyük olduğu için ayakkabı bulmakta zorlanırdı. Bir gün Şeref, Hüseyin, ben ve Mehmet Biten ile birlikte Hüseyin'e ayakkabı almaya Ulus'a gittik. 46 numara ayakkabıyı bulduk. Hüseyin satıcıya 47-48 var ise o da olur dedi. Şeref hemen Hüseyin'e, ayakkabı numaranı neden bize küçük söylüyorsun diye sitem ettili! Hüseyin'in yanıtı çok sert oldu! "Biz senin gibi Çukurova'nın, yumuşak topraklı, bol sinekli tarlalarında değil, Anadolu'nun dikenli bozkırlarında çıplak ayakla dolaştık" dedi. Mehmet hemen olaya müdahale ederek ayakkabıyı kutlamamız gerektiğini söyleyerek bizi Ulus-İsmet Paşa'nın en şık! mekanlarından birine davet etti ve ayakkabı meselesi tatlıya bağlandı.

Şeref, çok sevdiği Çukurova'nın Kefeli köyünün sıcak topraklarında, Hüseyin, Çorum-Teslim köyünün serin bozkırlarında rahmetle rahat uysunlar. Ruhunuz şad olsun.

Selahattin Koçak